

Tóth Erzsébet

(1951, Tatabánya) költő, író,
Babérkoszorú-díjas,
Budapesten él

Tóth Erzsébet

Lágyan permetezett a hó

Mindig csak az első, az első
az első ünneplése
holott az utolsók a fontosak
a *komi*
ahogy utoljára még kiejti a szavakat
egy nemzet utolsó három öregje
könnyet csal szemembe a kép
esélyük sincs már
hogy megmaradjanak
talán vannak még társaik valahol a világban
de már nem emlékeznek arra
hogy ők valójában komik
vagy már *elzürjénese*dek
valami angolféle nyelven motyognak valahol
ahogy a többiek mind
akik azt hiszik, hogy megmenekültek
elképzelem a három utolsó jegesmedvéről készült képet
azt már nem fogom megélni
de most is azt élem
évek óta hosszított havazásban élek
a havazást akarom megmenteni
mint egy varázsló vezetem elő a jelenetet
lágyan permetezett a hó
az utolsó havak egyike volt
nemcsak az év
az évszázad utolsó hava hullott
életem utolsó hava hullt rám
olvadt el azonnal az aszfalton
a hajamon a kabátomon
de arra elég volt
hogy egyszerre érezzek minden
régvolt havazást, hószakadást
hóvihart és hófúvást
az első és második világháború
minden hóba fagyott katonáját
és a diadalmas sífutókat
búcsúzott ez a havazás tőlem
ettől a tájtól
melynek bőven kijutott már a havakból
most elköltözik más ég alá, más tornyok
más földek, más kunyhók fölé készült
az utolsó havak egyike volt
az évszázad utolsó hava
valamelyik évszázadé...